

Sygn. akt I ACz 537/16

POSTANOWIENIE

dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Jastrzębska

Sędziowie: SA Anna Bohdziewicz

SO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2016 r. w Katowicach, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko M. T.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego posiedzenia w Sądzie Okręgowym w Katowicach z dnia 15 marca 2016 r. sygn. akt II Nc 108/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Ewa Jastrzębska SSA Anna Bohdziewicz

Sygn. akt I ACz 537/16

UZASADNIENIE

Przewodniczący posiedzenia w Sądzie Okręgowym w Katowicach zarządzeniem z dnia 15 marca 2016 roku w oparciu o przepis art. 130² § 1 k.p.c. zwrócił pozew, wskazując że nie została uiszczona należna opłata w prawidłowej wysokości.

Powód zaskarżył to zarządzenie w całości, zarzucając naruszenie art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przez jego niezastosowanie i uznanie, że opłata sądowa od pozwu winna zostać uiszczona w wysokości wyższej niż 1000 zł. Domagał się w związku z tym uchylecia zarządzenia o zwrocie pozwu, zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kosztów wywołanych wniesieniem zażalenia oraz zwrotu opłaty sądowej od zażalenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zażalenie nie było uzasadnione.

W szczególności nie można było podzielić poglądu skarżącego, iż skoro przedmiotem żądania było zasądzenie należności wynikającej z umowy kredytu zawartej przez pozwaną z bankiem, którą to wierzytelność strona powodowa następnie nabyła na podstawie umowy cesji, to zastosowanie powinna znaleźć regulacja wynikająca z art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Zgodnie z tym przepisem, w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu, ale nie mniej niż 30 i więcej niż 1000 zł. Definicja czynności bankowych nie została jednak

przez ustawodawcę podana, a jedynie w art. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe wymieniono czynności zaliczane do tej kategorii. Niewątpliwie w tym znaczeniu czynnością bankową jest udzielanie kredytów (art. 5 ust. 1 pkt 3). Jest nią także nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych (art. 5 ust. 2 pkt 5), ale tylko w wypadku, gdy wykonywane jest przez bank.

W niniejszej sprawie powód dochodzi od pozwanej należności w wysokości 102557,08 zł, której pierwotnym źródłem jest wprawdzie umowa zawarta pomiędzy pozwaną a (...) S. A., jednakże podstawą roszczenia powoda nie jest ta umowa bankowa, ale umowa przelewu wierzytelności zawarta pomiędzy pierwotnym wierzycielem i funduszem. O ile z treści cytowanego art. 5 ust. 2 pkt 5 prawa bankowego wyraźnie wynika, że nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych, jeśli jest dokonywane przez bank – jest czynnością bankową, to nabycie wierzytelności przez fundusz sekurytyzacyjny, który nie jest bankiem, a jedynie podmiotem zajmującym się działalnością gospodarczą polegającą na przyjmowaniu wierzytelności bankowych – taką czynnością w świetle tego przepisu nie jest.

W konsekwencji roszczenie powoda nie wynika z czynności bankowej, a tym samym nie istnieją podstawy do stosowania dla określenia wysokości należnej od pozwu opłaty – art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach w sprawach cywilnych.

Za taką interpretacją przemawiają również okoliczności w jakich doszło do wprowadzenia tej normy, co zostało dokonane łącznie z nowelizacją ustawy prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw. Zmiana ta miała na celu uchylene przepisów prawa bankowego dotyczących tzw. bankowego tytułu egzekucyjnego. Na ich podstawie banki miały bowiem w stosunku do innych podmiotów uprzywilejowaną pozycję, gdyż mogły prowadzić egzekucję wobec swoich dłużników bez konieczności wytaczania powództwa o zapłatę. Obecnie dla uzyskania tytułu egzekucyjnego muszą one wystąpić na drogę sądową. Intencją ustawodawcy było zatem złagodzenie obciążeń fiskalnych spoczywających na bankach, które masowo dochodzą należności, a dotychczas korzystały z uprzywilejowanej drogi egzekucji.

Nie bez znaczenia jest i ten argument, że także w poprzednim stanie prawnym fundusze sekurytyzacyjne nie były uprawnione do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych, czy ich odpowiedników, a zatem dochodząc należności przysługujących im od dłużnika banku nabytych w drodze cesji, były zobowiązane uiszczać opłatę od pozwu za zasadach ogólnych. Skoro zatem w tym zakresie ich sytuacja nie uległa zmianie – brak jest przekonujących argumentów, aby przywilej przyznany bankom rozciągać na innego rodzaju instytucje, w tym fundusz sekurytyzacyjny, zwłaszcza że zgodnie z regułą wyjątek – jakim jest prawo do obniżonej wysokości opłaty – nie może być wykładany rozszerzająco.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie nie podziela zatem prezentowanej przez pozwanego wykładni przepisu art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, podobnie jak nie jest związany poglądami wyrażanymi w tej kwestii przez inne sądy, nawet jeśli są one zbieżne ze stanowiskiem skarżącego, zwłaszcza że ustawodawca ustawą z dnia 18 marca 2016 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016. 421) nadał nowe brzmienie ust. 1a art. 13 i po raz kolejny ograniczył możliwość korzystania z preferencyjnej stawki opłaty w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych tylko do wypadków, gdy opłata taka jest pobierana od konsumenta lub osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne, co dodatkowo wspiera wskazany wyżej sposób rozumienia tego przepisu.

Reasumując opłata w niniejszej sprawie powinna wynosić 5 % wartości przedmiotu sporu jak prawidłowo przyjął to sąd pierwszej instancji, a ponieważ fachowy pełnomocnik powoda uiszczył opłatę w wysokości 1000 złotych należało w oparciu o powołane w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia przepisy zwrócić pozew.

Z tych wszystkich względów zażalenie jako niezasadne podlegało oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Ewa Jastrzębska SSA Anna Bohdziewicz